

Het kan raar lopen in het leven

Rond 1970 bevond ik me al geruime tijd in de rol van manager en boeker van orkesten. Het was nog niet bepaald een professioneel gebeuren, omdat destijds weinig financiële ruimte was voor particulieren en bedrijven voor dergelijke activiteiten. Slechts een handvol bureaus opereerden op dat moment in deze markt en ik was een van die pioniers die deze weg aan het banen was. Het verschijnsel boekingsbureau stond nog in de kinderschoenen en het was een tijd van experimenteren en pionieren in het organiseren van evenementen en het managen van artiesten.

Samen met Lenny deelde ik een knusse zolderruimte in de Schoolstraat in Hilversum, dezelfde plek waar mijn vader vroeger ook had gewoond. Ondanks mijn inspanningen als manager en boeker leverden mijn werkzaamheden nog niet veel op. Gelukkig had ik het geluk een "rijke dame" aan de haak te hebben geslagen die als chemisch analiste werkte. Hierdoor was ons financiële plaatje eigenlijk wel o.k.

Terwijl Bobby ongeduldig in de buik van Lenny trappelde, drong het besef tot me door dat mijn inkomen alleen niet voldoende zou zijn om een gezin te onderhouden. In het midden van die onzekerheid belde Kees, de drummer van een van mijn bands me op met een bijzondere vraag. Hij informeerde of ik interesse had in de positie van kantoormanager bij de BSF. Kees, die zelf in de fabriek werkte, had de baas laten weten dat hij de perfecte kandidaat voor zijn kantoor kende. De BSF zocht dringend naar iemand met zowel commerciële als administratieve vaardigheden, die tevens in staat was leiding te geven.

Helemaal perfect zou zijn als die persoon ook nog een woordje Frans zou spreken. Dit i.v.m. de communicatie met de eerste lichte Marokkanen die in de fabriek werkten. De man die ik zou vervangen werkte er al 20 jaar, wist alles van alle klanten en het bedrijf, maar had de verleiding van een prachtige job bij de concurrentie niet kunnen weerstaan. Ik werd dus door het enthousiasme van Kees door de baas gebeld en kreeg zo ineens een nieuwe job. Een prachtige basis om mijn voorwaarden uit te onderhandelen. Resultaat: op mijn 23^e was ik baas van het kantoor met een salaris dat ruim veel hoger was dan gebruikelijk voor mijn leeftijd.

De vrouw en dochter van de baas werkten ook op kantoor en ik had altijd dus wel iemand die stiekem over mijn schouder mee keek. Een

De zangeres zonder stem

Hoewel ik in het voorwoord duidelijk heb gesteld dat dit boek vrij is van roddels voel ik de behoefte om een kleine uitzondering te maken. Echter, ik zal geen namen noemen om de privacy van de betrokkene te waarborgen. Soms zijn er gebeurtenissen die te grappig zijn om te negeren, maar ik zal ze zo discreet mogelijk behandelen.

In het grote park Ten Bel op Tenerife was het podium van “La Ballena” net zo hot als het zand onder de Spaanse zon. Artiesten kregen daarvoor destijds een unieke deal: twee keer per week 30 minuten optreden in ruil voor een volledige gratis vakantie met partner in de mooiste appartementen van het park. Maar hier gold voor de artiesten verder geen sterrenstatus want voor de gasten uit Noorwegen, Finland, Zweden en nog veel meer nationaliteiten was een Nederlandse artiest voor hun niet per se een bekende naam. Geen glitter, geen glamour, alleen maar kwaliteit. Dus vergeet de roem, hier werd alleen applaus verdiend voor echte verdiensten!

Op een dag stond daar een bekende Nederlandse zangeres op het podium die voornamelijk beroemd was geworden vanwege haar uiterlijke vormen in plaats van haar zangkunsten. Dus bij Ten Bel kwam ze met dit internationale publiek niet verder dan een flinke afgang. Een optreden dat meer weg had van een mislukte karaokeavond dan een professionele show. En natuurlijk kon de zangeres zelf ook niet ontkennen dat het optreden geen succes was. Geen rooskleurig vooruitzicht voor haar volgende optreden later die week.

Aan de andere kant van het park bevond zich het kantoor van de directeur van het entertainment. Een Belgische man, een imposante verschijning, groot van stuk en altijd bedachtzaam. Hij sprak zelden, maar als hij dat deed, dan was het met doeltreffende precisie. Een stoïcijnse Belg die zelden zijn kalmte verloor, zelfs niet onder druk.

Enkele uren voor het tweede geplande optreden van de zangeres stapte haar toenmalige partner zijn kantoor binnen met het nieuws dat zijn vrouw haar stem had verloren en daardoor niet kon optreden. Normaal gesproken zou dit voor opschudding kunnen zorgen maar de Belg reageerde onverstoorbaar. Met een droge, bijna legendarische opmerking zei hij: "Allee, allee, ik begrijp niet hoe ge iets kwijt kunt zijn dat ge nog nooit hebt gehad!".

Hij wenste haar vervolgens beterschap en regelde moeiteloos een vervanger. En met succes, moet ik zeggen.

Met dank aan de FIOD (Federale Inspectie en Opsporingsdienst)

In 1977 leek mijn boekingskantoor en managementbureau, opgebouwd na mijn bandje The Games, de wind in de zeilen te hebben. Tot die ene ochtend, toen drie heren van de FIOD aan mijn deur verschenen en mijn wereld op zijn kop zetten.

"Actie schuimkraag" was de naam van de landelijke operatie die gericht was op het blootleggen van zwartwerk in de horeca en daaraan gerelateerde sectoren, waaronder boekings- en theaterbureaus. Mijn kantoor bleek niet buiten schot te blijven. De FIOD nam zonder pardon mijn administratie in beslag, doorzocht mijn kantoor en huis en onderwierp me aan langdurige verhoren.

Laat ik eerst het volgende uitleggen:

In die tijd was het nog toegestaan om entertainment op netto basis te contracteren. Dat betekende dat de opdrachtgever - meestal de horeca, vandaar de naam van de actie - verantwoordelijk was voor de afdracht van alle belastingen. Het entertainment had dus een tijdelijk dienstverband. Hoe lager het loon, hoe minder belasting er door de opdrachtgever betaald moest worden.

Vaak verzochten opdrachtgevers om een (veel) lager bedrag op de contracten te noteren of zelfs helemaal niets op te geven. Als wij niet aan dat verzoek voldeden, hadden onze orkesten en artiesten geen werk en hadden wij geen omzet. We moesten dus wel meedoen, hoewel we wisten dat het niet juist was. Het initiatief om zwart te werken kwam dus nooit van mij af! Ik durf te stellen dat, als ik toen niet had meegedaan, ons bedrijf nooit had kunnen ontstaan. Zo was de markt toen en gelukkig is dat daarna veranderd!

Terug na de inval:

De FIOD deed als ze een groot crimineel meesterbrein hadden ontdekt, terwijl ik als jonge manager simpelweg opereerde binnen de toenmalige normen van de industrie. Netto contracten en zwartwerk waren dus gangbaar in de entertainmentwereld van die tijd.

Echter, de FIOD had haar huiswerk goed gedaan en kon aantonen dat ook ik niet geheel vrijuit ging, ik had immers meegedaan! Het omgekeerde juridische bewijsrecht werd toegepast.